

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2018, č. j. OD 830/18-2/67.1/18231/Rg, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 10. 2019, č. j. 59 A 84/2018 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 7. 2018, č. j. MML 041959/17/OD/Kzá (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byly zamítnuty jako nedůvodné námitky žalobce proti

záznamu bodů v registru řidičů a potvrzen záznam dvanácti bodů provedený ke dni 15. 2. 2017 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí plně vypořádal jak s odvolacími důvody uplatněnými v obecné rovině, včetně odkazu na rozhodnutí vydávaná jinými krajskými úřady, tak i s konkrétními výtkami, které stěžovatel vůči jednotlivým předmětným blokům vznesl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné, přezkoumatelné a řádně odůvodněné. Následně ke stěžovateli odkazu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek krajský soud uvedl, že nepovažoval za potřebné se jimi pro účely posouzení žalobních námitek zabývat. Stěžovatel totiž těmito listinami nenavrhoval doplnit dokazování a neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu krajský soud poznamenal, že případná odlišná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných správních rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti předmětnou žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rovněž opakovaně poukázal na obecnost a šablonovitost stěžovatelovy žalobní argumentace, kterou přirovnal k žalobním bodům uplatněným již v řízeních vedených před tímto soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015, sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015, sp. zn. 59 A 118/2017, sp. zn. 59 A 46/2018 či sp. zn. 59 A 63/2018, sp. zn. 59 A 86/2018 nebo sp. zn. 59 A 89/2018. K tomu krajský soud dodal, že ze shodných a převážně obecných formulací žalobních námitek bylo zjevné, že námitky byly uplatněny bez znalosti konkrétních údajů, které byly v pokutových či příkazových blocích vyplněny.

[4] K námitkám ohledně nedostatečné identifikace „osoby obviněného“ krajský soud uvedl, že je neshledal důvodnými. Pokutové bloky podle jeho názoru splňují veškeré zákonné náležitosti ve smyslu § 84 a § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dnům 15. 2. 2017, 18. 12. 2016, 13. 7. 2016, 18. 9. 2015 a 21. 4. 2015, kdy byly stěžovateli vystaveny jednotlivé pokutové bloky. Plyne z nich, že přestupcem byl stěžovatel, přičemž byl označen jménem a příjmením, rodným číslem, příp. datem narození a adresou bydliště. Identifikován byl taktéž podle občanského průkazu nebo řidičského průkazu. Na pokutových blocích byl uveden podpis stěžovatele i datum převzetí pokutového bloku. Předmětné pokutové bloky považoval krajský soud dostatečně určitými, srozumitelnými a čitelnými. Ze všech uvedených důvodů shledal krajský soud stěžovateli žalobu nedůvodnou.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V obecné rovině tedy namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Současně tímto namítá existenci vady řízení před krajským soudem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím

pokračování

zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[6] V konkrétní rovině stěžovatel namítá, že žalovaný pochybil, když v řízení o odvolání ignoroval stěžovatelem předložená jiná správní rozhodnutí, např. Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Žalovaný rozhodl zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, spočívající v požadavku, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly „důvodné pochyby“ (stěžovatel zde patrně měl na mysli „nedůvodné rozdíly“, pozn. NSS). Správní orgán tedy ignoroval ustálenou praxi správních orgánů, kterou lze dovodit z nejméně tří stěžovatelem v odvolání doložených rozhodnutí.

[7] Stěžovatel podotýká, že se žalovaný odmítl zabývat způsobilostí jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče s tím, že tyto podklady posuzovat nemůže. Stěžovatel s tímto názorem nesouhlasí. Dle žalobce nemůže být samotné oznámení o přestupku učiněné policejním orgánem dostatečným důkazem k záznamu bodů, a proto musí být vždy porovnáno s předmětným podkladovým rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena chyba lidského faktoru či libovůle orgánu veřejné moci.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a konstatoval své ztotožnění s odůvodněním napadeného rozsudku a s tím, že stěžovatel v kasační stížnosti toliko zopakoval své odvolací a žalobní námitky.

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve svém rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 19, přitom Nejvyšší správní soud k obecnosti tehdy uplatněné kasační argumentace uvedl, že „[p]ro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrné, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody shrnuje do třech krátkých odstavců v čl. V. v závěru kasační stížnosti, přičemž je vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti.“ Uvedené lze zopakovat i v případě nyní posuzované kasační stížnosti, neboť obsahuje pouze minimum argumentace zacílené na nosné důvody napadeného rozsudku. Namísto toho v ní stěžovatel opakuje žalobní a odvolací námitky, přičemž nově je toliko zastřešuje citací § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., aniž by jakkoli konkrétněji polemizoval

s odůvodněním napadeného rozsudku a zde podaným právním názorem krajského soudu. V projednávané věci je podaná kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, „*formulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznášá toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.*“ Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele domýšlel argumenty konkurující napadenému rozsudku. Na doklad toho, že popsáný způsob koncipování kasační stížnosti může v krajních případech vést až k její praktické neprojednatelnosti, lze odkázat na usnesení ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 430/2017 – 39, jímž Nejvyšší správní soud po marné výzvě k odstranění vady kasační stížnosti tuto odmítl, neboť její důvody směřovaly pouze proti žalobou napadenému správnímu rozhodnutí, nikoliv proti rozsudku krajského soudu; je třeba poznamenat, že v odkazované věci byla stěžovatelka zastoupena týměm advokátem.

[12] S ohledem na výše uvedené přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a dospěl k závěru, že jeho odůvodnění je srozumitelné, přehledné, logicky strukturované a vnitřně bezrozporné. Současně neshledal, že by napadený rozsudek trpěl některou z vad, k nimž je soud povinen přihlédnout i nad rámec uplatněné kasační argumentace (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v jeho posouzení, že stěžovatelem sporované pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení stěžovatele. Žalovaný se dostatečně vypořádal s veškerými odvolacími námitkami, přičemž v souladu s judikaturou Ústavního soudu vycházel při rozhodnutí o odvolání v rámci posouzení podkladové způsobivosti jednotlivých pokutových bloků nejen z oznámení o přestupku, nýbrž i z fotokopii předmětných bloků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018 – 52). Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti nespороval skutková zjištění krajského soudu. Jeho nesouhlas tedy zůstává v rovině jejich hodnocení a navazujících právních úvah. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku velmi detailně rozebral jednotlivé náležitosti každého z předmětných pěti pokutových bloků a srozumitelně vysvětlil, že splňují nároky kladené na konkretizaci toho kterého přestupkového jednání, času, kdy se mělo odehrát, a stejně tak i právní kvalifikace a výše uložené pokuty, přičemž bloky jsou čitelné, opatřené otiskem úředního razítka, identifikačním číslem a podpisem policisty, stejně jako údajem o místě a datu vydání pokutového bloku. Nejvyšší správní soud s ohledem na obecnost kasační stížnosti nemá napadenému rozsudku čeho vytknout.

[14] S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl. O stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl neprodleně poté, kdy ověřil splnění podmínek řízení o kasační stížnosti.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně

pokračování

úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tedy jinak patřilo přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu